

USTEC·STEs

Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC)

www.sindicat.net

Franqueig concertat
02/444

Eina sindical
d'informació

Reforma de les pensions

DEFENSEM LES NOSTRES PENSIONS
LES D'AVUI I LES DE DEMÀ

Pensions 2014

El govern del PP ha decidit devaluar les futures pensions a partir d'aquest any 2014. Amb aquesta finalitat ha dictaminat que les pujades salarials de les pensions es deslligaran de l'IPC i que, per tant, les pensions ja no creixeran en base a la previsió de l'IPC ni rebran la paga anual per evitar la seva depreciació si la previsió de l'IPC era inferior a l'IPC real. Aquest 2014 les pensions tindran un increment del 0,25% davant una previsió de l'IPC per a 2014 superior a l'1%. Es posa així en marxa una manera d'abaixar any rere any el sou de les pensions tant actuals com futures, tot fent-les perdre poder adquisitiu; és a dir, reduint el seu poder de compra i, en conseqüència, rebaixant la qualitat de vida dels pensionistes.

Modalitats de jubilació de classes passives

Jubilació forçosa

Requisits

Tenir 65 anys d'edat. En aquests moments l'Administració de la Generalitat les està declarant d'ofici en complir els 65 anys, la qual cosa impedeix la possibilitat legal de continuar fins al 70 anys, si bé es pot sol·licitar acabar el curs escolar; en aquest cas la data de cobrament de la darrera nòmina en actiu serà la del mes d'agost de l'any en qüestió.

En el moment de la jubilació real -la data de compliment dels 65 anys d'edat o el 31 d'agost- cal presentar a MUFACE

els papers de baixa per jubilació, que facilita la Delegació i es percebrà una gratificació de mitja mensualitat de retribucions bàsiques: sou base més triennis (amb una retallada del 75%).

Jubilació voluntària ordinària

Per poder accedir a aquesta jubilació, s'han de complir els següents requisits:

- Tenir entre 60 i 64 anys d'edat.
- Tenir 30 anys cotitzats en qualsevol règim de la SS; si bé els últims 5 anys han d'estar cotitzats a classes passives, sempre que s'utilitzin cotitzacions de la SS per complir els 30 anys de servei.

S'ha de demanar tres mesos abans de complir els 60 anys, o abans de la data en què es vol fer efectiva la jubilació, i cal sol·licitar els impresos als SSTT del Departament d'Educació on es tingui la destinació.

Mutualidad de Enseñanza Primaria

Tres mesos abans de la jubilació efectiva, cal anar a MUFACE per tal que tramitin, si n'és el cas, la pensió derivada de l'antiga Mutualidad de Enseñanza Primaria.

●1r any: uns 96,16 euros bruts/mes.

●2n-3r-4t i 5è any: disminució progressiva cada any, per acabar percebent uns 48 euros bruts/mes.

Jubilació per incapacitat permanent

El dictamen de l'ICAM és preceptiu i vinculant; per tant, l'Administració no podrà jubilar d'ofici, si bé la persona interessada sempre, tant si li és favorable com si no, tindrà

Quadre per al càlcul de la pensió de classes passives

Anys de servei	Haver regulador	Haver anual brut		Haver mensual brut	
	Percentatge regulador	Grup A1 40.158,22	Grup A2 31.605,54	Grup A1	Grup A2
15	26,92	10.810,59	8.508,21	772,19	607,73
16	30,57	12.276,37	9.661,81	876,88	690,13
17	34,23	13.746,16	10.818,58	981,87	772,76
18	37,88	15.211,93	11.972,18	1.086,57	855,16
19	41,54	16.681,72	13.128,94	1.191,55	937,78
20	45,19	18.147,50	14.282,54	1.296,25	1.020,18
21	48,84	19.613,27	15.436,15	1.400,95	1.102,58
22	52,52	21.091,10	16.599,23	1.506,51	1.185,66
23	56,15	22.548,84	17.746,51	1.610,63	1.267,61
24	59,81	24.018,63	18.903,27	1.715,62	1.350,23
25	63,46	25.484,41	20.056,88	1.820,31	1.432,63
26	67,11	26.950,18	21.210,48	1.925,01	1.515,03
27	70,77	28.419,97	22.367,24	2.030,00	1.597,66
28	74,42	29.885,75	23.520,84	2.134,70	1.680,06
29	78,08	31.355,54	24.677,61	2.239,68	1.762,69
30	81,73	32.821,31	25.831,21	2.344,38	1.845,09
31	85,38	34.287,09	26.984,81	2.449,08	1.927,49
32	89,04	35.756,88	28.141,57	2.554,06	2.010,11
33	92,69	37.222,65	29.295,18	2.658,76	2.092,51
34	96,35	38.692,44	30.451,94	2.763,75	2.175,14
35	100	40.158,22	31.605,54	2.868,44	2.257,54

Límit màxim de pensions: 35.762,86€ per tant 14 pagues de 2.554,49€

Grups	Havers Reguladors
A1	40.158,22
A2	31.605,54
B	27.675,77
C1	24.273,59
C2	19.204,44
E	16.373,31

l'opció de recórrer. En el cas que el dictamen de l'ICAM sigui favorable a la jubilació i la persona interessada hi estigui d'acord, començarà el procés de jubilació, que podrà ser total o absoluta. La total és compatible amb una feina diferent a la que feia el funcionari, malgrat que en aquest cas i mentre duri aquesta feina hi tindria una reducció del 25% si s'han cotitzat 20 anys o més i del 55% si se n'han cotitzat menys de 20.

La jubilació per incapacitat absoluta no permet cap tipus de feina, es cobra el 100% i no té descompte de l'IRPF.

La jubilació per incapacitat permanent té algunes peculiaritats en el seu càlcul:

- Als anys cotitzats fins al moment en què es produeix la jubilació, s'hi afegiran com a cotitzats la diferència que hi hagi entre l'edat de la persona interessada i els 65 anys en què s'hauria de jubilar forçosament.
- Si la persona interessada té menys de 20 anys cotitzats se li reduirà un 5% de l'haver regulador per cada any que li falti per arribar-hi, fins a un màxim del 25%. Si té menys de 15 anys cotitzats se li aplica la reducció del 25%. Llevat que la incapacitat sigui absoluta, cas en què cobrarà el 100% de l'haver regulador.

El govern del PP retalla encara més les pensions públiques

Amb el vent a favor

Des de fa anys que estem patint els efectes d'una política neoliberal que ha aconseguit provocar importants esquerdes en el sistema de protecció social. Aquesta política, avalada pels diferents governs, ha capgirat les relacions laborals i socials de manera regressiva. La fal·làcia de l'increment de la taxa de benefici empresarial com a base social del desenvolupament i del progrés s'ha imposat com a idea social i ha exigit una agressiva política de reducció de costos laborals i de les prestacions socials públiques. En definitiva, un transvasament de les rendes socials i del treball al capital, que es continua consolidant sobre la depreciació salarial, la desregulació del mercat de treball, les retallades dels subsidis socials, les plusvàlues que s'obtenen de la gestió privada dels serveis públics, de les reformes fiscals regressives i de la reforma de pensions i de la SS.

No es pot valorar la reforma de les pensions només des de factors aïllats com el canvi demogràfic o la capacitat d'autofinançament de la SS, sinó que se l'ha d'inscriure dins d'un conjunt de mesures que s'interrelacionen i tenen efectes les unes sobre les altres, alhora que es configuren com a elements d'una política antisocial adreçada a reduir al mínim el paper social de l'Estat i a obrir vies de negoci i benefici privat amb els seus serveis.

Les diferents restriccions de les reformes de les pensions

Des de fa anys les pensions públiques estan patint una sèrie

de restriccions, totes amb els mateixos objectius: endurir les condicions d'accés a les pensions retributives i reduir progressivament el valor de la percepció salarial dels pensionistes amb l'objectiu de crear les condicions que obliguin certs sectors socials a complementar la seva futura pensió amb la inversió dels seus estalvis en plans de pensions privats que, ben estimulats per la propaganda oficial, i conjuntament amb els plans de pensions col·lectius d'empreses i administracions, constitueixin una de les fonts d'obtenció de beneficis de les empreses d'inversió creades pel capital financer (banca, fons d'inversió...).

En aquest sentit, s'ha aplicat un important increment dels anys de cotització (de 9 a 15 i de 15 a 25 progressivament) en tots els règims de la SS per poder accedir a una pensió contributiva, amb una ampliació important del període de carència per calcular el salari en les pensions de la SS, llevat de les de classes passives, que per ara queden excloses de l'increment progressiu per arribar als 67 anys com a data per a la jubilació forçosa i de les jubilacions voluntàries als 65 i 63 anys, ja que encara mantenen per ara la jubilació forçosa als 65 i la voluntària als 60.

Aquesta bretxa oberta pels pactes de Toledo; és a dir, promoguda pel govern del PSOE amb el suport de determinades forces polítiques i de les dues grans centrals sindicals, suposa un retrocés importantíssim que comporta diverses conseqüències molt perilloses per al manteniment no ja només de la qualitat sinó del mateix sistema públic de pensions.

- La creació del fons reserva de la SS amb els excedents de les contribucions socials una mesura trampa perquè trasllada socialment la responsabilitat del pagament de les pensions sobre la SS en considerar-les una cosa a part de la resta de l'economia de l'Estat, ja que converteix la SS en un sistema tancat que ha d'autofinçar-se. D'aquesta manera es carrega la responsabilitat del sosteniment de les pensions sobre les cotitzacions socials del treball i se n'allibera la resta de l'activitat econòmica de l'Estat. Això suposa sotmetre les pensions a una situació de risc permanent que les fa dependre dels vaivens del mercat de treball, limita qualsevol possibilitat de millora de les prestacions i, davant el desconeixement generalitzat de la població, esdevé l'argument fatalista dels propagandistes dels governs i dels empresaris per imposar noves restriccions.
- S'obre una porta a l'estimulació i al creixement dels fons de pensions privats que, de fet, ja han estat creixent considerablement aquests últims anys. Avui el sistema públic solidari i col·lectiu de repartiment i els fons privats coexisteixen; ara bé, la porta a la privatització està oberta. Governos, patronals, organitzacions financeres i les dues grans centrals sindicals (amb accions en algunes empreses d'inversions) aposten cada cop amb més força i sense manies pel creixement dels fons privats de pensions com a font de beneficis.
- Se sotmet a milers de treballadors i treballadores avui aturats i precaris a una incertesa absoluta ja que possiblement no podran accedir a una pensió contributiva, sobretot als joves i a les dones que veuen com l'increment de l'edat de jubilació contribueix encara més a perpetuar

la seva situació d'atur.

- Amb aquestes primeres reformes es donava validesa a tota la propaganda contra el sistema públic de pensions per la seva insostenibilitat, desenvolupada pels governs, les organitzacions empresarials, els banquers i els intel·lectuals de pessebre. I es contribuïa paral·lelament i contradictòriament a la seva insostenibilitat amb mesures que descapitalitzaven la SS com les reformes laborals que incrementaven l'atur i la precarietat i rotació laboral i les contínues rebaixes a les cotitzacions laborals que han de realitzar els empresaris.
- Aquestes alteracions del consens afebleixen la lluita i la capacitat de mobilització dels sectors assalariats, que queden indefensos davant la possibilitat que un nou govern de dretes agreugi encara més les restriccions de les pensions amb una nova reforma.

Les noves restriccions de la reforma del PP

El govern del PP ha realitzat una nova reforma de les pensions públiques amb l'objectiu de continuar les reformes anteriors del PSOE i les dues grans centrals sindicals, però ara ha posat l'accent en la futura depreciació salarial de les pensions, en fer-les perdre poder adquisitiu any rere any i, per tant, empobrir els pensionistes. Per això proposa una fórmula de molt difícil comprensió per la qual, aplicant una sèrie de factors, les pensions no podran pujar-se menys del 0,25% i més de l'IPC més el 0,50%. Aquesta mesura està pensada perquè les pensions mantinguin un creixement per sota de l'IPC i, en conseqüència, depreciar-les. De fet, aquest any 2014 creixeran un 0,25% quan la previsió de l'IPC serà superior a l'1% i això sense comptar que els increments de la tarifa elèctrica i dels aliments elaborats ja no s'utilitzen per calcular l'IPC.

Aquesta mesura es veurà complementada, a partir del 2019, amb la introducció d'una nova fórmula reductiva lligada a un hipotètic augment de l'esperança de vida. Tot plegat, reforça i agreuja encara més les conseqüències de les reformes dels anys 1996 i 2010 descrites anteriorment.

Són molts els interessos amagats darrere la privatització. Des dels bancs i les empreses d'inversió i assegurances que han trobat una nova fórmula de fomentar l'estalvi per especular amb diners aliens i així incrementar sense riscos el seu compte de beneficis, passant pels partits de govern que els utilitzen per descarregar el sistema públic i reduir els increments salarials dels seus empleats, fins a arribar a les dues grans centrals sindicals, que han trobat en els plans i fons col·lectius d'empreses i de les administracions públiques una nova forma d'obtenir beneficis amb què retroalimentar i enfortir els seus aparells sindicals en participar de l'accionariat (accions regalades per les mateixes empreses) d'empreses d'inversió com Fonditel (Telefònica) o Gestió i prestacions dels fons de pensions del BBVA.

En defensa del sistema públic de pensions

Aquest conjunt d'interessos s'ha intentat de justificar amb l'argument de la superioritat dels sistemes privats sobre el públic. Asseguren que la viabilitat dels sistemes privats es

basa en el fet que invertir-hi genera creixement econòmic, però no sembla pas que sigui sempre cert, ja que depèn de cap a on s'orienti la inversió i, de totes formes, a la UEE, malgrat que s'hi ha incrementat l'estalvi als últims anys, no s'hi ha produït cap increment econòmic significatiu; ara bé, sí que s'hi ha produït un increment del benefici de les empreses que fan d'intermediaris en la inversió.

A més, els sistemes privats són absolutament insolidaris, ja que provoquen desigualtat social en funció del capital individual que s'aporti i depenen de les fluctuacions del mercat financer, generalment inestable, amb caigudes de les borses, col·lapses de companyies, etc. Així doncs, en realitat estan més exposats i són més vulnerables que els sistemes públics, que són més solidaris i eficients per a les persones assalariades, ja que cobreixen altres prestacions, i són menys costosos, ja que no s'hi carrega la plusvàlua que es queda la intermediació. I, alhora, ofereixen grans avantatges a les entitats dipositàries i/o inversionistes i, en el cas de plans col·lectius, també a les empreses d'actuaris; i pocs beneficis a les persones assalariades que són, en última instància, els qui carreguen amb la manca de beneficis i, si s'escau, amb les pèrdues.

Els problemes que generen les reformes, tant la laboral com la de pensions, no són pas només els derivats de les mesures que s'apliquen, sinó que sempre deixen també la porta oberta a mesures encara més lesives per als treballadors/es. La voracitat de la patronal i dels governs neoliberals cada cop exigeix més, emparada, sobretot, en les concessions que, reforma rere reforma, els fan les dues grans centrals sindicals, que ja no es plantegen la negociació per millorar la situació, sinó per calcular el que es pot cedir en cada moment.

La defensa del sistema públic de pensions és, avui dia, una de les necessitats prioritàries de la lluita per la defensa dels drets laborals i socials, i s'inscriu en el marc de la millora de les condicions de treball i de qualitat de vida d'amplis sectors del món assalariat.

En tot cas, s'han de considerar les pensions com un dret social que s'ha de finançar amb els diners dels pressupostos generals de l'Estat; és a dir, amb la globalitat dels ingressos de l'Estat. I aquí l'Estat espanyol encara té prou marge, ja que ara mateix hi dedica un percentatge inferior de la renda (8,8%) en relació amb països com França, Alemanya o Itàlia..., que hi destinen un 12%.

- **Pel manteniment de l'edat de jubilació per classes passives als 60 anys!**
- **Per l'increment de les pensions, com a mínim, segons l'increment del cost de la vida.**
- **Per la reducció dels anys necessaris de cotització per cobrar una pensió contributiva.**